відпугутькали перші провісники,

зарясніли дощі рятівні,

вітер сонно погойдує мізками

і полумисками вогнів;

згасли кратери листу сипучого,

мить згорталась, як вуж в комишах;

перебудемо чи перемучимо –

доки кришиться в пальцях душа;

доки верес не зайдеться вереском –

ще тріщить сухота на губах;

доки з римського мармуру вернеться

поруділий від вічності птах;

доки зболена крихта поезії

порсне в просвіт, як з порхавки дим,

і над музами, ніби над лезами,

запах мирту здається рудим,

і босоніж гойдаються лілії,

і не з терну, а з лавру вінки

упродовж ритуальної лінії

віддалятимуться від ріки